

и дѣдо Манолъ тичаше отъ ранна утрина до късна вечерь, че дори и нощѣ: нѣкого докарали, нѣкой починалъ. . . Наистина, работата на стареца не бѣше тая, да ги посрѣща и изпраща, но дѣдо Манолъ се интересуваше отъ всичко и съ всѣкиго се запознаваше и, слѣдъ като го разпита за болката му и самъ го попригледа и си даде мнѣнието, ще го поразпита и за живота му, занаята му, какво той работи, има ли си дѣчица... И всички знаеха дѣда Манола, и всѣки тичаше при него съ молби и ходатайства, за съвѣти и поука. Дѣдо Манолъ бѣше най-извѣстното лице въ болницата. И всички знаеха, че е сприхавъ, суровъ, но милостивъ и съ донѣмай-къдѣ добро сърдце.

Слѣдъ като събуди готвача, старецътъ се пошура изъ отдѣлнитѣ номери, да навѣсти свои болни и да ги попита какъ сж спали, прѣгледа печкитѣ, промѣни водата на плювалницитѣ въ коридора и се запжти къмъ кухнята, да почака тамъ на топло и си поговори още съ готвача, додѣ се разсъмне.

Но скоро звънецътъ на пжтната врата издрѣнка и дѣдо Манолъ изправи високата си снажна фигура и се упжти да отвори. Той знаеше, че това сж вече болни, които почватъ да пълнятъ чакалнята. Рѣзкостудениятъ вѣтъръ на ранното януарско утро го блъсна въ лицето и той се задави. По дворътъ лежеше дебелъ пластъ отжпканъ снѣгъ, който остро и отсѣчено скриптѣше подъ стѣпкитѣ, а по дърветата висѣха дълги редици отъ пухкави скрѣжни вжжета, клони; съ скрѣжъ бѣха обвити трѣвитѣ и цвѣтята, скрѣжъ имаше по ржбоветѣ на оградата, та хващаше да се лѣли дори и по бѣлитѣ дълги мустаци на стареца.

— Добро утро, дѣдо Маноле.